

rující strany. Také obec, chce-li si stěžovati, musí svoji rekursní vůli projevit. Jakým způsobem tvoří se u obce tato vůle, stanoví příslušná zákonná ustanovení. Jest to ustanovení § 7 zák. č. 76/1919, podle něhož náleží obecní radě, aby se na podání opravného prostředku usnesla. Jinak platně tvoří rekursní vůli, vzhledem k tomu, že jde o akt správy hospodářské, který není žádným speciálním předpisem vyhrazen obecní radě, samo obecní zastupitelstvo (srov. Boh. A 5428/26). Chce-li ovšem obec podati opravný prostředek prostřednictvím právního zástupce, musí k projevu rekursní vůle přistoupiti ještě další projev, že nikoli zákonný zástupce obce, nýbrž třetí osoba je oprávněna rekursní vůli obce manifestovati. I v takovém případě je tedy třeba, aby byla projevna vůle obce stěžovati si. Je při tom lhostejno, zda vychází od obecní rady a k ní pak přistupuje projev vůle zmocněnce, kterýžto projev je vyhrazen ustanovením § 34 č. 4 čes. ob. zř. obecnímu zastupitelstvu, či zda samo obecní zastupitelstvo projevuje jak vůli si stěžovat, tak vůli zmocniti třetí osobu, aby jménem obce opravný prostředek podala. Tento projev je materiálním předpokladem podání opravného prostředku. Může-li býti předmětem rozhodování, ať již administrativního úřadu, ať nejvyššího správního soudu jen odvolání, resp. stížnost, podaná v rekursní lhůtě, plyne z toho důsledně, že již během této lhůty musí být splněny předpoklady opravného prostředku, t. j. za všech okolností, že během této lhůty obecní orgán zákonem k tomu povoláný, projevil svoji rekursní vůli. Stal-li se tento projev po uplynutí rekursní lhůty, nemůže se tím nedostatek — právě že jde o nedostatek povahy materiální — sanovati.

Nález ze dne 27. května 1938 č. 6812/35-7.

Skutečnost, že je někdo knihovním vlastníkem pozemku, na němž jest vodní dílo zřízeno, neposkytuje dostatečný podklad pro závěr, že knihovní vlastník jest zároveň vlastníkem tohoto vodního díla ve smyslu § 44 čes. vod. zák.

Za vlastníka vodního díla sluší považovati, jak nejvyšší správní soud ustáleně judikuje (srov. na př. nález Boh. A 10257/33), osobu, které vodní právo užívací bylo pravoplatným konsensem propůjčeno a která na základě vodoprávního konsensu dílo zřídila, pokud se týče právního nástupce příjemce vodoprávního konsensu (§§ 17, 18, 21 a 26 čes. vod. zák.). Podle toho vlastnictví vodního díla ve smyslu § 44 vod. zák. napředpokládá nezbytně vlastnictví pozemku, na němž vodní dílo je zřízeno. Vlastnictvím ve smyslu § 44 čes. vod. zák. rozuměti jest tedy onu právní moc nad vodním dílem, která určité osobě přísluší podle vodního zákona, t. j. podle uděleného vodoprávního konsensu (nikoli podle předpisu ob. zák. obč.) a na jejímž základě může dílem tím podle předpisů vodního zákona disponovati. U tak zvaných »starých stavů« se pak udělení vodoprávního konsensu podle § 102 čes. vod. zák. předpokládá.

Není-li tedy zjištěno, že vodní dílo bylo zřízeno na základě vodoprávního konsensu uděleného vlastníku pozemku nebo jeho právnímu předchůdci, nebo že zřízeno bylo na základě jeho oprávnění podle § 102 vod. zák. předpokládaného, neposkytuje pozemkové vlastnictví dostatečného podkladu pro závěr, že knihovní vlastník je zároveň »vlastníkem« vodního díla ve smyslu § 44 vod. zák. Neboť nelze vylučovati možnost, že »vlastnictví« vodního díla ve smyslu § 44 vod. zák. nabyla bezprostředně z vodoprávního konsensu osoba jiná, od knihovního vlastníka pozemku odlišná, která od vlastníka pozemku získala toliko soukromoprávní oprávnění pozemkem disponovati, tím způsobem, že si pro sebe opatří úřední (vodoprávní) povolení ke zřízení vodního díla.

Právní situace není podstatně jiná, i když jde o tak zv. »starý stav«, neboť i podle ustanovení § 102 vod. zák. sluší za vlastníka vodního díla považovati toho, ježž označuje vodoprávní konsens podle tohoto zákonného předpisu předpokládaný.

Nález ze dne 8. června 1938 č. 659/35-4.

1. Potvrzení minist. národní obrany podle § 1, odst. 2, písm. b) zákona č. 63/1935 Sb. o vyvlastnění k účelům obrany státu je rozhodnutím podle § 2 zákona o nejv. správ. soudě č. 164/1937 Sb.

2. Není procesní vadou, nekoná-li ministerstvo národní obrany před vydáním potvrzení podle § 1, odst. 2, písm. b) zákona č. 63/1935 Sb. o vyvlastnění k účelům obrany státu zvláštní řízení se stranami.

3. Toto potvrzení musí se obsahově omeziti na to, zda jde o vyvlastnění k účelům vybudování podniku důležitého pro obranu státu.

Potvrzení, které bylo obsahem naříkaného rozhodnutí, má svůj právní podklad v zákonu o vyvlastnění k účelům obrany státu č. 63/1935 Sb. V § 1 tohoto zákona, nadepsaném »Předmět a rozsah vyvlastnění«, se v odst. 2 praví, že vyvlastnění lze provést v době mimo mobilisaci, válku, nebo mimořádné opatření podle § 27 branného zákona — a o takový případ nepochybně v době vydání naříkaného rozhodnutí šlo — jen k určitým účelům, kromě jiných podle ustanovení písm. b) cit. zák. ustanovení »k účelům vybudování podniků důležitých pro obranu státu, pokud je takové vybudování naléhavě nutné v zajmu obrany státu«.

V odst. 5, § 1 zák. se pak praví, že potvrzení o tom, zda jde o vyvlastnění k účelům obrany státu podle odst. 2, vydává podle volného uvážení ministerstvo národní obrany.

Aby mohla býti rozpoznána právní povaha tohoto potvrzení, které je právě předmětem dnešní stížnosti, je třeba všimnouti si toho, že podle § 3 zákona, který nese nadpis »řízení vyvlastňovací«, provádí toto řízení zpravidla okresní úřad, a to na návrh, který musí býti řádně doložen podle ustanovení § 1, odst. 5 zák., tedy potvrzením ministerstva národní obrany, o němž byla výše